

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3398/2565

พนักงานอัยการจังหวัดหลังสวน โจทก์ นาย ว. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 390, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 แต่ได้รับความจากทางพิจารณาว่าเป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายตาม ป.อ. มาตรา 390 แม้จะเป็นการแตกต่างจากฟ้อง แต่การต่างกันระหว่างการกระทำผิดโดยเจตนา กับประมาทนั้น กฎหมายมิให้ถือว่าต่างกันในเรื่องสาระสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องว่า นาย ส. นาย อ. และบุคคลอื่นเข้ามาขัดขวาง ยื้อแย่งอาวุธปืน เป็นเหตุให้อาวุธปืนลั่น สะเก็ดกระสุนปืนถูก นาย อ. และ นาย ส. ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยนำสืบว่า มีการแย่งอาวุธปืนทำให้ปืนลั่น และหลังเกิดเหตุจำเลยไปเยี่ยม นาย อ. และ นาย ส. ที่ได้รับบาดเจ็บจากสะเก็ดกระสุนปืน แสดงว่า จำเลยไม่ได้หลงต่อสู้ ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายตามที่ได้ความจากการพิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง และวรรคสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 8 ทวิ, 72 ทวิ ครอบครองและปลอมกระสุนปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองและเครื่องกระสุนปืน ติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นความผิดกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 6,000 บาท รวมจำคุก 10 ปี และปรับ 6,000 บาท ทางนำสืบจำเลยและคำรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 6 ปี 8 เดือน ฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงปรับ 3,000 บาท รวมจำคุก 6 ปี 8 เดือน และปรับ 3,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ครอบครองและปลอมกระสุนปืนของกลาง จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 8

พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า นายณพคุณ ผู้เสียหาย เป็นหัวหน้าคนงานรับจ้างคัดแยกผลทุเรียนอยู่ที่แปลงทุเรียนเป่าเหิงช้างเหอของนายอาห ลีซึ่งเป็นแปลงทุเรียนที่เกิดเหตุ ส่วนจำเลยรับจ้างนายอาห ลีตัดผลทุเรียนจากสวนนำมาส่งที่แปลง ทุเรียนดังกล่าว ก่อนเกิดเหตุประมาณ 1 สัปดาห์ ผู้เสียหายคัดผลทุเรียนที่จำเลยตัดมาส่งออก 2 ครั้ง อ้างว่าเป็นทุเรียนอ่อน ครั้งแรกประมาณ 100 กิโลกรัม และครั้งที่ 2 ประมาณ 1,000 กิโลกรัม เกินครึ่งของผลทุเรียนที่ตัดมา ต่อมาในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง ระหว่างที่ผู้เสียหายกับลูกน้องรวม ประมาณ 10 คน นั่งดื่มเบียร์และรับประทานอาหารอยู่ที่แปลงทุเรียนที่เกิดเหตุ นางพลอยซึ่งเป็น ภริยาของนายอาห ลีได้เรียกผู้เสียหายกับลูกน้องไปตำหนิว่าคัดแยกทุเรียนไม่ดี ผู้เสียหายบอกว่า จะ รับผิดชอบเอง สักครู่หนึ่งนางพลอยโทรศัพท์บอกให้จำเลยมายังแปลงทุเรียนที่เกิดเหตุ หลังจากนั้น ประมาณ 20 ถึง 30 นาที จำเลยขับรถยนต์มาจอดที่แปลงทุเรียนที่เกิดเหตุแล้วเดินเข้าไปพูดคุยกับ นายอาห ลี ผู้เสียหายเดินเข้าไปหาจำเลยและนายอาห ลี เกิดปากเสียงกันขึ้นระหว่างจำเลยกับ ผู้เสียหายประมาณ 1 นาที จำเลยพูดขึ้นว่า "มึงจะเอาอะไรกับกู จะเอาไอนี้ไปกินมัย" พร้อมกับชัก อาวุธปืนพกอัตโนมัติซึ่งเหน็บอยู่ที่เอวออกมากระชากลูกเลื่อนให้กระสุนเข้าลำกล้องแล้วหัน ปากกระบอกปืนจ้องไปที่ผู้เสียหายซึ่งยืนอยู่ห่างจากจำเลยประมาณ 1 เมตร แต่ลูกน้องของ ผู้เสียหายประมาณ 4 คน เข้าไปจับมือและแขนของจำเลยให้หันปากกระบอกปืนลงที่พื้น เกิดการ ยื้อแย่งกันเป็นเหตุให้ปืนลั่นขึ้น 1 นัด กระสุนปืนถูกพื้นแตกเป็นสะเก็ดกระเด็นถูกนายอนุกุลที่ขา ซ้ายและต้นขาขวาเป็นแผลลลอก และถูกนายสะเกรีที่ขาขวาเป็นแผลฉีกขาด ได้รับอันตรายแก่กาย หลังจากปืนลั่น จำเลยบอกว่าพอแล้ว ไม่ทำอะไรแล้ว ผู้เสียหายกับพวกจึงปล่อยตัวจำเลย จากนั้น จำเลยถืออาวุธปืนเดินไปขึ้นรถขับออกไปจากที่เกิดเหตุ และไปมอบตัวต่อพนักงานสอบสวนที่ สถานีตำรวจภูธรทุ่งตะโก หลังเกิดเหตุจำเลยชดใช้ค่าเสียหายให้นายอนุกุล 20,000 บาท และนายสะเกรี 25,000 บาท สำหรับความผิดฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควรมัน จำเลยให้การ รับสารภาพ ศาลชั้นต้นลงโทษปรับ 3,000 บาท ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยไม่ฎีกา จึง เป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นหรือไม่ เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยอุทธรณ์ของ จำเลยเฉพาะประเด็นการกำหนดโทษของศาลชั้นต้นว่าสูงเกินไปหรือไม่เท่านั้น ไม่ได้วินิจฉัยใน ประเด็นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายหรือไม่ ทั้งที่เมื่ออ่านอุทธรณ์ของจำเลย โดยละเอียดทั้งฉบับ ปรากฏว่านอกจากจำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษแล้ว จำเลยยังได้กล่าวไว้ในอุทธรณ์ด้วยว่า จำเลยโมโหที่ถูกผู้เสียหายตำหนิว่าตัดทุเรียนอ่อนมาให้ จึง ขาดสติคว้าอาวุธปืนออกมาโดยมิได้มีเจตนาที่จะกระทำการคิดร้ายต่อผู้เสียหายแม้แต่น้อย จำเลย กระทำไปเพราะอยากจะเอาชนะผู้เสียหายและต้องการให้ผู้เสียหายหยุดว่ากล่าวจำเลยเท่านั้น ไม่ ได้มีเจตนาที่จะให้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น และไม่คิดว่าลูกน้องของผู้เสียหายจะคิดว่าจำเลยจะลงมือยิง ผู้เสียหายจริง ซึ่งพอเข้าใจได้ว่าจำเลยอุทธรณ์โต้แย้งว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานพยายาม ฆ่าผู้เสียหายด้วย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 มิได้ยกประเด็นเรื่องนี้ขึ้นวินิจฉัยจึงเป็นการไม่ชอบด้วย การพิจารณาและการชี้ขาดตัดสินคดีในชั้นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัยคำฟ้องอุทธรณ์ทุกข้อ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 246 และ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีความฝ่าฝืนใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่เมื่อสำนวนขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยก่อน โดยเห็นว่า การพยายามกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 นอกจากผู้กระทำได้ลงมือกระทำถึงขั้นใกล้ชิดต่อผลสำเร็จที่จะเกิดเป็นความผิดขึ้นแล้ว ผู้กระต่ายยังต้องมีเจตนาในการกระทำความผิดนั้นด้วย การจะทราบได้ว่าเจตนาของผู้กระทำมีอย่างไรต้องพิจารณาจากการกระทำของผู้กระทำประกอบพฤติการณ์แวดล้อมทั้งปวง ในข้อนี้ได้รับความจากผู้เสียหายว่า นอกจากเรื่องการคัดผลทุเรียนอ่อนแล้ว ผู้เสียหายไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน แสดงว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายกับจำเลยมีปากเสียงกันเรื่องผลทุเรียนที่จำเลยตัดมาส่งแล้วถูกผู้เสียหายคัดออกบางส่วนอ้างว่าเป็นทุเรียนอ่อน ซึ่งมีใช้เรื่องร้ายแรงถึงขนาดที่ต้องเอาชีวิตกัน นอกจากนี้อาวุธปืนที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดเป็นอาวุธปืนพกอัตโนมัติ เมื่อจำเลยกระชากลูกเลื่อนให้กระสุนเข้าลำกล้องแล้วย่อมสามารถเหนี่ยวไกยิงได้ทันทีในเวลาต่อเนื่องกัน ขณะนั้นผู้เสียหายยืนอยู่ตรงหน้าจำเลยในระยะห่างเพียง 1 เมตร หากจำเลยตั้งใจที่จะยิงจริง พวกของผู้เสียหายไม่น่าจะเข้าไปช่วยกันจับมือและแขนของจำเลยให้หันปากกระบอกปืนลงที่พื้นได้ทันที ประกอบกับขณะที่ชักอาวุธปืนออกมาจำเลยพูดว่า "มึงจะเอาอะไรกับกู จะเอาไอ้ปืนไปกินมัย" ก็ไม่ได้บ่งชี้ว่าจำเลยจะยิงผู้เสียหายในทันที อีกทั้งหลังจากปืนลั่น เมื่อจำเลยบอกว่าพอแล้ว ไม่ทำอะไรแล้ว ผู้เสียหายกับพวกได้ปล่อยตัวจำเลยโดยอาวุธปืนยังคงอยู่ในมือจำเลย หากจำเลยจะถือโอกาสใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายย่อมสามารถกระทำได้อย่างง่าย แต่จำเลยกลับถืออาวุธปืนเดินไปขึ้นรถขับออกไปจากที่เกิดเหตุแต่โดยดี

พยานหลักฐานโจทก์ยังมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยจ้องเล็งอาวุธปืนไปที่ผู้เสียหายเพื่อข่มขู่หรือจะยิงให้ตาย กรณีต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นคุณแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง โดยรับฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยเพียงใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้เสียหายเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายแต่อย่างใด จึงไม่มีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อย่างไรก็ตาม การที่จำเลยชักอาวุธปืนพกอัตโนมัติออกมากกระชากลูกเลื่อนให้กระสุนเข้าลำกล้องแล้วหันปากกระบอกปืนไปข่มขู่ผู้เสียหาย หากมีการยื้อแย่งกันย่อมมีโอกาสที่จะทำให้ปืนลั่นขึ้นได้โดยง่าย ถือเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และจำเลยอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ เมื่อพวกของผู้เสียหายเข้ายื้อแย่งอาวุธปืนกับจำเลยเป็นเหตุให้ปืนลั่น กระสุนปืนถูกพื้นแตกเป็นสะเก็ดกระเด็นถูกนายอนุกุลและถูกนายสะเกรีได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยจึงมีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย ตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 แม้ความผิดที่ได้ความจากการพิจารณาแตกต่างจากฟ้องโจทก์ที่ขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 แต่การต่างกันระหว่างการกระทำผิดโดยเจตนา กับประมาทนั้น กฎหมายมิให้ถือว่าต่างกันในเรื่องสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องมาแล้วว่าการกระทำของจำเลยไม่บรรลุผล เนื่องจากนายอนุกุล นายสะเกรี และบุคคลอื่นเข้ามาขัดขวางด้วยการคว้ามือของจำเลยไว้แล้วช่วยกันยื้อแย่งอาวุธปืนจากจำเลย เป็นเหตุให้อาวุธปืนลั่น สะเก็ดกระสุนปืนถูกนายอนุกุลและนายสะเกรีได้รับอันตรายแก่กาย ซึ่งจำเลยนำสืบว่ามีอาการแย่งอาวุธปืนทำให้ปืนลั่น และหลังเกิดเหตุจำเลยได้ไป

เยี่ยมนายอนุกุลและถูกนายสะกรีที่ได้รับบาดเจ็บจากสะเก็ดกระสุนปืน แสดงว่าจำเลยไม่ได้หลงต่อสู้อย่างมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายตามที่ได้รับความจากการพิจารณาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสองและวรรคสาม พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 จำคุก 1 เดือน และปรับ 9,000 บาท ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 20 วัน และปรับ 6,000 บาท เมื่อรวมกับโทษฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควรตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 แล้ว เป็นจำคุก 20 วัน และปรับ 9,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยรับโทษจำคุกมาก่อน อีกทั้งจำเลยได้บรรเทาผลร้ายโดยชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ได้รับบาดเจ็บตามสมควรแล้ว จึงให้การลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 2 ปี และคุมความประพฤติของจำเลยไว้ 1 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ตามเงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร ให้จำเลยกระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

อนันต์ เสนาคัม · เพลด็จ ชมพานิชย์ · เจษฎาวิทย์ ไทยสยาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3398/2565>